

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2015 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym

Przewodniczący: SSR Monika Pieczara

Protokolant: Monika Kucała

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 lutego 2015 roku w Ś.

sprawy z p o w ó d z t w a **Towarzystwa (...) SA z siedzibą w W.**

p r z e c i w k o **P. M.**

o zapłatę kwoty 7.988,55 zł

I. zasądza od pozwanego P. M. na rzecz strony powodowej Towarzystwa (...) SA z siedzibą w W. kwotę 7.988,55 zł (siedem tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt osiem złotych pięćdziesiąt pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 9 października 2012r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 1.617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200 zł tytułem wynagrodzenia procesowego.

UZASADNIENIE

Strona powodowa Towarzystwo (...) SA z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego P. M. kwoty 7.988,55 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 9 października 2012r., kosztami sądowymi i kosztami zastępstwa procesowego według spisu kosztów. W uzasadnieniu strona powodowa podała, że w dniu 26 października 2011r. w P. na terenie posesji nr (...), pozwany P. M. kierując bryczką zaprzęzoną w dwa konie nie zapanował nad nimi i doszło do zderzenia bryczki z końmi w prawidłowo zaparkowany samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność (...) Sp. z o.o. Strona powodowa w dacie zdarzenia ubezpieczała przedmiotowy pojazd w ramach umowy autocasco i w oparciu o fakturę za naprawę nr (...) z dnia 8 listopada 2011r. wypłaciła na rzecz podmiotu wskazanego przez właściciela pojazdu, tj. (...) Sp. z o.o. odszkodowanie w wysokości 7.988,55 zł. Ponieważ w ocenie strony powodowej pozwany jest odpowiedzialny za powstałą szkodę w oparciu o art. 415 kc, strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty 7.988,55 zł pismem z dnia 18 września 2012r., jednakże bezskutecznie.

W dniu 24 października 2013r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany P. M. wniósł sprzeciw, domagając się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od strony powodowej na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany wniósł o przyzpozwanie do procesu (...) SA z siedzibą w W., uzasadniając swój wniosek faktem zawarcia przez pozwanego z tym podmiotem obowiązkowej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej rolników z tytułu posiadanego gospodarstwa rolnego. Pozwany potwierdził fakt dościa do zderzenia na prywatnej posesji pozwanego pomiędzy zaparkowanym pojazdem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) a bryczką pozwanego zaprzęgniętą w dwa konie. Do zdarzenia doszło w wyniku okoliczności niezależnych od pozwanego, albowiem konie ruszyły galopem, prawdopodobnie za skutek wystraszenia się czegoś. Pozwany dopełnił swoich obowiązków przy nadzorze koni, ponieważ był przy nich obecny podczas zaprzęgania do bryczki, wszystko odbywało się na zamkniętej posesji, która jako miejsce pracy pozwanego jest przeznaczona do hodowli i wyszkolenia

koni do sportu. Ponadto pozwany wskazał, iż na terenie jego posesji nie ma specjalnie wydzielonych miejsc do parkowania dla odwiedzających, dlatego trudno się zgodzić ze stroną powodową, że przedmiotowy samochód został zaparkowany w sposób prawidłowy. W dniu zdarzenia kierującym pojazdem była K. B.. Po zdarzeniu P. M. przekazał K. B. numer swojej polisy ubezpieczeniowej i poprosił o ewentualną realizację szkody z jego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej rolników, co jednakże nie nastąpiło. Z ostrożności procesowej pozwany zakwestionował także wysokość szkody w przedmiotowym pojeździe.

Na mocy zarządzenia z dnia 2 stycznia 2014r. Przewodniczący na podstawie art. 84 § 2 kpc przypozwał (...) SA z siedzibą w W., jednakże podmiot ten nie wstąpił do sprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 26 października 2011r. w P. na terenie posesji nr (...), pozwany P. M. kierując bryczką zaprzęzoną w dwa konie nie zapanował nad nimi i doszło do zderzenia bryczki z końmi w zaparkowany samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność (...) Sp. z o.o.

K. zostały zaprzęgnięte do bryczki przez P. M., który wybierał się bryczką na pola w celu sprawdzenia zbieranej wówczas sianokiszonki – paszy dla koni. Po zaprzęgnięciu koni do bryczki, konie spłoszyły się, najprawdopodobniej czegoś się wystrasząc i gwałtownie ruszyły galopem przed siebie. P. M. siedział na bryczce i starał się zapanować nad końmi, kierując ich na linię ogrodzenia. Tuż przed samym płotem konie skręciły w prawo i wpadły na samochód, uszkadzając go.

W dniu zdarzenia kierującym pojazdem była K. B.. Samochód zaparkowała przy ogrodzeniu, w miejscu zwyczajowo uznanym za parkingowe dla osób przyjeżdżających.

Dowód: - zeznania świadka K. B. k. 61-62,

- przesłuchanie pozwanego P. M. k. 104-105.

Po zdarzeniu P. M. przekazał K. B. numer swojej polisy ubezpieczeniowej i poprosił o ewentualną realizację szkody z jego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej rolników. P. M. w okresie zdarzenia miał wykupioną obowiązkową polisę od odpowiedzialności cywilnej rolników - seria (...), zawartą w dniu 1 września 2011r. z (...) SA z siedzibą w W.. Umowa dotyczyła zdarzeń, które mogły zajść w związku z prowadzoną działalnością rolniczą.

P. M. prowadzi cały cykl hodowli koni, począwszy od ich rozrodu, poprzez wyszkolenie koni, a skończywszy na ich sprzedaży. Obecnie w swoim gospodarstwie posiada 44 koni. Zaprzęganie koni do bryczki, podobnie jak jeźdzeniem wierzchem odbywa się w ramach codziennego szkolenia koni. Szkolenie koni ma celu podnieść wartość koni, które są hodowane na sprzedaż. Codziennie przynajmniej raz dziennie P. M. jeździ na pastwiska bryczką zaprzęgniętą w konie bądź wierzchem.

Dowód: - wniosek – polisa seria (...) z 01.09.2011r. k. 36,

- zeznania świadka K. B. k. 61-62,

- zeznania świadka A. K. k. 83,

- przesłuchanie pozwanego P. M. k. 104-105.

Strona powodowa w dacie zdarzenia ubezpieczała przedmiotowy pojazd w ramach umowy autocasco i w oparciu o fakturę za naprawę nr (...) z dnia 8 listopada 2011r. wypłaciła na rzecz podmiotu wskazanego przez właściciela pojazdu, tj. (...) Sp. z o.o. odszkodowanie w wysokości 7.988,55 zł. Pojazd został naprawiony w (...) serwisie (...) w Ś.. Uszkodzenia samochodu obejmowały: maskę przednią, błotnik przedni lewy, zderzak przedni, reflektory przednie prawy i lewy, lusterka po lewej stronie.

Dowód: - zeznania świadka M. T. k. 60-61,

- zeznania świadka K. B. k. 61-62,

- akta szkody powoda (...) SA w W. nr 116- (...) k. 58.

Pismem z dnia 18 września 2012r., (...) SA wezwała P. M. do zapłaty 7.988,55 zł, jednakże bezskutecznie.

Dowód: - pismo strony powodowej (...) SA z 18.09.2012r. z potwierdzeniem odbioru k. 19-20.

(...) SA w W. w piśmie z dnia 2 kwietnia 2012r. odmówiło realizacji roszczenia regresowego zgłoszonego przez (...) SA podnosząc, iż P. M. podczas powstania szkody nie wykonywał żadnych prac związanych z prowadzeniem gospodarstwa rolnego, wobec czego ubezpieczyciel nie ponosi odpowiedzialności w ramach umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej rolników.

Dowód: - pismo (...) SA w W. w piśmie z 02.04.2012r. k. 56,

- akta szkody nr 957789 (...) SA w W. w zał.

Sąd zważył co następuje

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentów z akt szkody, zeznań świadków oraz przesłuchania pozwanego P. M.. Wysokość odszkodowania została ustalona w oparciu o fakturę VAT nr (...) z dnia 8 listopada 2011r., wystawioną przez (...) serwis (...) w Ś. przy ul. (...).

Sąd ostatecznie pominął dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rzeczoznawstwa samochodowego na okoliczność ustalenia zakresu wyrządzonej w dniu 26 października 2011r. szkody w pojeździe marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz wysokości należnego odszkodowania, z uwagi na brak zapłaty przez pozwanego, kwestionującego wysokość odszkodowania i wnoszącego o przeprowadzenie takowej opinii, zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego.

W niniejszym sporze powód dochodzi roszczenia regresowego na podstawie art. 828 § 1 kc. Przepis ten reguluje sytuacje, w których wystąpienie wypadku ubezpieczeniowego jest równocześnie zdarzeniem prawnym powodującym nie tylko odpowiedzialność ubezpieczeniową ubezpieczyciela, ale także odpowiedzialność innego podmiotu z tytułu jego odpowiedzialności cywilnej za szkodę w ubezpieczonym mieniu. Poszkodowany ma wówczas dwa roszczenia o naprawienie tej samej szkody: do ubezpieczyciela i do osoby trzeciej ponoszącej odpowiedzialność cywilną. Ubezpieczyciel, który zaspokoił roszczenie ubezpieczeniowe, jest natomiast uprawniony do dochodzenia w drodze regresu zwrotu wypłaconego odszkodowania od osoby ponoszącej odpowiedzialność cywilną.

Zgodnie z art. 828 § 1 zd. 1 k.c., jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez zakład ubezpieczeń roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na zakład ubezpieczeń do wysokości zapłaconego odszkodowania. W ocenie Sądu wysokość roszczenia regresowego uzależniona była od kwoty odszkodowania wypłaconego poszkodowanemu, o ile kwota ta nie została ustalona dowolnie.

Odpowiedzialność pozwanego za szkodę wyrządzoną przez konie będące w zaprzęgu kierowanym przez pozwanego należy rozpatrywać w oparciu o przepis art. 415 kc. Do przesłanek odpowiedzialności deliktowej należą: zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, szkoda oraz związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. W ocenie Sądu tzw. delikt pozwanego polega tutaj na niedołożeniu należytej dbałości, staranności w zapanowaniu nad bryczką z końmi w taki sposób, aby uniknąć wyrządzenia szkody w samochodzie zaparkowanym na posesji pozwanego. Należy przyjąć bowiem, że jeżeli pozwany kierował bryczką z zaprzęgniętymi

do niej końmi, to on ponosi odpowiedzialność za kierunek i pęd jazdy nawet jeżeli ten kierunek jazdy i prędkość jazdy były wypadkową różnych okoliczności, tj. nie tylko działań samego pozwanego, ale również popędu zwierzęcia. Takie stanowisko przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 07.04.2004r. (IV CK 231/03, LEX nr 176080): K. jest zawsze narzędziem w rękach człowieka, gdy jest przez niego kierowany, przy jeździe konnej. Zasada odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez zwierzę nie jest zależna od zdolności do efektywnego pokierowania nim przez człowieka, lecz od tego, czy wyrządzając szkodę zwierzę jest w ogóle kierowane przez człowieka, czy też nie będąc jego narzędziem, np. puszczane wolno, wyrządza szkodę w wyniku samoistnego i niezależnego od człowieka zachowania. W sytuacji, gdy mamy do czynienia ze zwierzęciem kierowanym przez człowieka, nie wchodzi w ogóle w rachubę odpowiedzialność za zasadzie słuszności, określona w art. 431 § 2 kc, a jeśli chodzi o szkodę zawinioną, to odpada domniemanie winy właściciela zwierzęcia lub tego, kto się nim posługuje, która musi być wykazana na ogólnych zasadach (art. 415 kc). W uzasadnieniu do wyroku z dnia 06.06.1968r. (I CR 148/68, OSNC 1969/11/199) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że jeżeli zwierzę jest narzędziem w rękach człowieka, a więc gdy jest przez niego kierowane czy to w zaprzęgu, czy przy jeździe konnej, czy też w sytuacji, gdy jest prowadzone, to odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną zachowaniem się zwierzęcia opiera się na zasadach ogólnych, tj. art. 415 kc. Wina pozwanego w niniejszej sprawie polega na niedołożeniu przez niego dbałości w zapanowaniu nad bryczką w taki sposób, aby konie powożone przez niego nie wyrządziły szkody w pojeździe zaparkowanym na terenie jego posesji, przy uwzględnieniu okoliczności, że na pęd i kierunek jazdy miał wpływ nie tylko pozwany, ale również konie, biorąc pod uwagę ich naturalny popęd. Podkreślić jednak należy, że ów naturalny popęd zwierzęcia nie zwalnia pozwanego z odpowiedzialności za szkodę, ponieważ wszystko odbywało się pod nadzorem pozwanego.

Mając powyższe na uwadze na podstawie wskazanych wyżej przepisów Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm). Na koszty procesu składają się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 400 zł, wynagrodzenie procesowe w kwocie 1.200 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 zł (pkt II wyroku).